

μάκης Στέφας, εἶχε τότε πολὺ πικνότερους τοὺς ἐκτάκτους ἐπισκέπτας, τῶν ὁποίων τὰ ἡγήρα βήματα, ὡς εἶδομεν, εἴλκυον τὰς γυναῖκας εἰς τὰ παράθυρα. Ἄλλ' εἰς τὴν ἔλξιν ταύτην σπανιώτατα ὑπήκουον ἡ Μαργαρίτα. Τὸ παράθυρόν της ἔμενεν ὡσεπιτοπολὺ κλειστόν, τὰ δὲ περιέργῃ καὶ ἐταστικῶς βλέμματα τῶν διαβατῶν αὐτῶν, εἰς μάτην ἐξηρεύων τοὺς μικροὺς ὑποπρασίνοὺς ὑαλοπίνακας, μήπως ἤθελον διακρίνει ὄπισθεν τὴν φημισμένην πυρρὰν κόμην καὶ τοὺς ὀλομαύρουσ ὀφθαλμοὺς. Ἡ νεῆνις ἦτο τότε περιωρισμένη ὑπὸ τὸ κράτος τῆς λύπης της. Ἄν δὲν ἐγνωρίζε τὰ γενικὰ σχόλια καὶ τὸ ὀλίγον εὐλαβὲς μέρος, τὸ ὁποῖον εἶχε τῶνομά της εἰς τὰς συνομιλίαις τῆς πόλεως ὅλης, δὲν ἤγνόει ὅμως τὴν πολὺ ἀκολαστοτέραν γλωσσαλγίαν τῶν γειτονισσῶν της. Λέξεις τινὲς κακόηχοι, συγχευμέναι, ἔφθασαν μέγρο τῶν ὄτων της, βλέμματα δὲ φθονερά, εἰρωνικά, μογηρά, ἤκοντίσθησαν ἄπειρα ἐναντίον της. Τὸ δυστύχημα ἦτο ὅτι τὴν σκανδαλώδη ταύτην κατακραυγὴν, τὴν ὁποίαν ὡς τὴν ἐγνωρίσαμεν ἐπεκύροσαν καὶ ἐπηύξαναν ἔτι μᾶλλον τὰ τελευταῖα γεγονότα, δὲν ἐνόει κατ' οὐδένα τρόπον νὰ κατασιγάσῃ ὁ πάππος της. Ἡ ἄρνησις του ἐξηκολούθει ἐπιμόνος καὶ ἀπελπιστική. Πιθανώτερον καὶ εὐκολώτερον ἐφαίνετο νὰ ἐνδώσῃ ποτὲ ὁ γέρω Τοκαδέλος παρὰ ὁ γέρω Στέφας. Εἰς μάτην ἔκλαιεν ἡ Γιακουμάκινα καὶ ἀπετόλμα νὰ λογικευθῇ ἡ Μαργαρίτα. Οὐδ' αὐτὴ ἡ εὐγλωττία φίλων κοινῶν καὶ ἀξιοσεβάστων, τοὺς ὁποίους ἔστειλε κατόπιν ὁ Τόνης νὰ τῷ ὁμιλήσουν, ἵσχυσε νὰ μεταπέισῃ τὸν γέροντα. Χάσας τὴν ὑπομονὴν νὰ διδῇ στερεοτύπον τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν ἔδωκε πρὸς τὸν Λούκαν, ἤρχισε πλέον νὰ ἐξοργίζεται καὶ μὲ τοὺς ἀπεσταλμένους αὐτοὺς καὶ νὰ γίνεται ὀλοῦν ἀπροσιτώτερος. Ἐνα ἐξ αὐτῶν μάλιστα ἔφθασε νὰ τον ὀνομάσῃ ὁ Στέφας δι' ἐπιθέτου τόσο ὠμοῦ, ὥστε ὁ ἄθως ἄνθρωπος ἔφυγεν ἐκεῖθεν σταυροκοπούμενος — ἐπεισοδίων τυχόν διαστάσεων μυθικῶν, ἐννοεῖται, εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Πώπου Ἀράχτη καὶ τῶν ὁμοίων του.

[Ἐπειτα συνέχεται]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Δίοπτρα δι' ἵππους.

Καθ' ἃ γράφει ὁ «Ὀπτικός», περιοδικὸν τοῦ Λονδίνου, φαίνεται ὅτι τὰ δίοπτρα εἶνε τὸ ἀλλιστον μέτρον, ὡπως ἀποφεύγεται «τὸ σκιαζόμενον τῶν ἵππων». Ἄνταποκριτὴς τις τοῦ ἐν λόγῳ φύλλου δίδει περιέργῃ τὴν περιγραφήν σχετικῶς πειράματος. Εἶχε χρηματίσει τὴν πεποιθῆσιν ὅτι ὁ ἵππος τοῦ ἦτο μύψ καὶ διὰ τοῦτο προσεκάλεσε κατασκευαστὴν δίοπτρων, ὅστις λαθῶν μέτρον κατασκευάσε κατ' ἀλλήλα δίοπτρα διὰ τὸ ζῶον. Κατ' ἀρχὰς ἐφάνη ὅτι τὸ ζῶον δὲν τὰ ἤθελεν εὐχαρίστως, βαθμηδὸν ὅμως ἐσυνεθίσε τόσο εἰς αὐτά, ὥστε ὅταν ἡμέραν τινὰ ἐστάλῃ ἄνευ δίοπτρων εἰς τὴν βοσκὴν, ἐφαίνετο φανερῶς δυσχεροῦς, ὅτε δὲ τοῦ ἔθεσαν πάλιν τὰ δίοπτρα, ἔτριψεν ἐκ χαρᾶς τὴν βρῖνὰ του ἐπὶ τῶν ὠμων τοῦ κυρίου του. Ἡ ἀφορμὴ «τοῦ σκιαζόμενου» ζητητέα ὡς ἐκ τούτου ἐν τῇ μυω-

πία· τὸ ζῶον δὲν δύναται ὡς ἐκ ταύτης νὰ διακρίνῃ τὰ ἀντικείμενα τόσο καλῶς, ὥστε νὰ εἶνε βέβαιον, ὅτι εἶνε ἀκίνδυνα καὶ διὰ τοῦτο φεύγει πρὸ αὐτῶν. Πολλοὶ κάτοχοι σκύλων, εὐρίσκουσι συχνάκις, ὅτι καὶ οὗτοι εἶνε μύωπεσ· εἶνε γεγονόςδ ὅτι οἱ σκύλοι πολλάκις δὲν διακρίνουσι πρόσωπα οικειότατα παρὰ ἀφ' οὗ πλησιάζωσιν εἰς πολὺ μικρὰν ἀπόστασιν. Τοιοῦτοι σκύλοι ἐφροδιάσθησαν ὡς ἐκ τούτου ὡσαύτως διὰ δίοπτρων καὶ διεκρίνον οὕτω πόρρωθεν.

Μῦς καὶ λέων.

Ἐν Ἀμερικῇ, καὶ δὴ ἐν τῷ θηριοτροφείῳ τῷ ἄλλοτε ἀνήκοντι τῷ Βάρνοου, ἐγένοντο πειράματα, ἵνα εὐρεθῇ κατὰ πόσον εἶνε ἀληθὴς ὁ παροιμιώδης φόβος τοῦ λέοντος, ἐλέφαντος καὶ ἄλλων μεγάλων ζῶων πρὸ τοῦ ποντικοῦ. Κατὰ πρῶτον ἔρριψαν ποντικὸν εἰς κλωθὸν κατοικοῦμενον ὑπὸ δύο λέοντων, οἵτινες κατὰφοβοὶ ἀπεσχίρησαν ἀπὸ τοῦ μικροῦ τρωκτικοῦ καὶ προσεπάθουν μετὰ φοβερῶν μυκηθμῶν νὰ ἐκφύγωσι τοῦ κλωθοῦ. Μόλις μετὰ μικρὸν χρονικὸν διάστημα ἡσύχασαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ὀσφρανθῶσι τὸν ποντικόν, ὃν ἔκτοτε ἐγκατέλειψαν ἀπαρτήρητον. Τὸν αὐτὸν ἀρχικὸν τρόπον ἔδειξε βασιλικὴ τίγρις, ἣν ὅμως κατόπιν ὁ ποντικὸς ἀτιμωρητὴ ἔδακε καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς βρῖνῆς. Ἐπὶ τῶν ἐλεφάντων εἶχεν ἡ θέα τοῦ ποντικοῦ διαφοροεἰδῆ ἐπίδρασιν. Οἱ μὴ τιθασευμένοι ἔστυρον τὰς ἀλύσους των καὶ «ἐσάλλιζον» ἐκ φόβου, ἐνῶ ἡμερωμένοι τις καὶ ἐξησχημένους ἐλέφας μετὰ φιλοσοφικῆς ἀπαθείας κατεπάτησε διὰ τοῦ ποδοῦ τοῦ ζευγὸς ποντικῶν πρὸ αὐτοῦ τεθέντων. Ὅλωσ διαφόρως προσηνήθησαν οἱ λύκοι, αἱ θαιναι καὶ οἱ πούμαι· ἐξέλαβον δηλαδὴ τὸ πρᾶγμα ὑπὸ τὴν ὠφέλιμον ὄψιν του καὶ κατέπιον ἀμέσως τοὺς βίβλენტας αὐτοῖς ποντικούς.

Ἡ ἀνωτάτη ἀνθρώπινος φυλὴ.

Παράδοξον θεωρίαν ὑποστηρίζει σοβαρώτατα ὁ Ἄγγλος συγγραφεὺς Μόττ ἐν τῷ «Φιλολογικῷ κόσμῳ», ἵσχυρίζομενος ὅτι «ἡ ἀνωτάτη ἀνθρώπινος φυλὴ» εἶνε ἡ μᾶλλον τριχωτὴ βασιζόμενος ὡς πρὸς τοῦτο ἐπὶ τῆς θεωρίας τῆς ἐκλογῆς, συμπεραίνει ὅτι «ὁ πολυτριχος τύπος» θὰ ἐξαπλωθῇ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε μετὰ τινὰς αἰῶνας ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες θὰ φέρωσιν ὡς φυσικὸν πλῆρον ἐνδυμα ὠραίαν μαλακὴν σισύραν.

Δύο κινέζαι κυριαὶ ἐν βασιλικῇ ἐορτῇ.

Μέχρι τοῦδε αἱ σύζυγοι τῶν Κινέζων πρεσβευτῶν ἐν Λονδίῳ, οὐδέποτε παρουσιάσθησαν εἰς τὰς ὑπὸ τῆς βασιλείας Βικτωρίας διδομένας συναναστροφάς. Ἐν τούτοις κατὰ τὴν τελευταίαν συναναστροφήν ἦσαν παροῦσαι καὶ ἡ σύζυγος τοῦ κινέζου πρεσβευτοῦ μετὰ τῆς θυγατρὸς της. Ἡ ἐξήγησις τοῦ μέχρι τοῦδε συμβάντος ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι εἰς τοιαύτας περιστάσεις πρέπει νὰ γείνωσι τινὲς διατυπώσεις, μεταξὺ δ' ἄλλων καὶ βανθεῖα ὑπόκλισις. Αἱ σύζυγοι τῶν κινέζων πρεσβευτῶν ἀνήκουσιν εἰς τὴν ὑψηλοτάτην καὶ εὐγενεστέραν τάξιν, σημεῖον δὲ τῆς ὑψηλῆς των καταγωγῆς εἶνε ἡ μικρότης τῶν ποδῶν των. Μὲ τοὺς μικροὺς τούτους πόδας εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ κάμωσι τὴν βῆθεισαν ὑπόκλισιν, καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐπροτίμησαν μέχρι τοῦδε αἱ κινέζαι κυριαὶ νὰ ἀπέχωσι τῶν τοιούτων συναναστροφῶν. Ἡδὲ ὅμως φαίνεται ὅτι αἱ κυριαὶ ὑπερηνίκησαν τὴν τοιαύτην δυσκολίαν· διότι ὅπως εἶπομεν ἤδη, ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τὴν συναναστροφήν καὶ προσηνήθησαν ὅσον ἡδυνήθησαν καλλίτερον. Αἱ ἐφημερίδες ἐκφράζονται μετὰ θαυμασμοῦ ὅσον ἀφορᾷ τὴν χάριν τὴν ὁποίαν αἱ δύο κυριαὶ ἔχουσι καὶ ἐπαινοῦσιν ὑπερβολικᾶς τὰς ὠραίας των ἐνδυμασίας.